

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.30/2021/35.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2021. december 10. napján tartott fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos személy által hivatali eljárása során hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntette miatt terhelt1 címzetes rendőr őrnagy vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2021. június 23. napján kihirdetett 41.Kb.12/2021/24. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott bűncselekményét szolgálatban kötelességszegés büntettének [Btk. 438. § (1) és (2) bekezdés a) pont] minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott büntetést 200 (kettőszáz) napi tétel, napi tételenként 2.000 (kettőezer) forint pénzbüntetésre enyhíti.

A vádlottat 1 (egy) évre a soron következő fizetési fokozatba előresorolásra előírt várakozási idő meghosszabbítására is ítéli.

A 400.000 (négy százezer) forint pénzbüntetés megfizetésére 10 (tíz) havi részletekben történő megfizetést engedélyez.

A pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve egyhavi részlet elmulasztása esetén a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Ebben az esetben egy napi tétel összegének helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 36.000 (harminchatezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2021. június 23. napján kihirdetett 41.Kb.12/2021/24. számú ítéletével terhelt1 címzetes rendőr őrnagy vádlottat bűnösnek mondta ki hivatalos személy által hivatali eljárása során hivatali kötelessége megszegésével elkövetett bűnpártolás büntetében [Btk. 282. § (1) bekezdés b) pont, (3) bekezdés d) pont], ezért 1 év fogházbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés végrehajtása esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 140.652 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A katonai ügyész a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása és hosszabb tartamú próbaidő megállapítása, valamint a végrehajtási fokozat börtönben történő meghatározása és katonai mellékbüntetés kiszabása érdekében. A vádlott indokának és irányának megjelölése nélkül jelentett be fellebbezést. A védő felmentés érdekében fellebbezett.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.600/2021/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a törvényszék katonai tanácsának ítéletét változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és a felfüggesztése próbaidejének tartamát emelje fel. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján börtönben határozza meg, és a vádlottat a Btk. 137. § (1) és (2) bekezdései alapján katonai büntetésként fokozza le. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A másodfokú ügyészség kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, melynek keretében valamennyi bizonyítékot értékelve a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg, amely felülbírálatra alkalmas. Utalt arra, hogy a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság joga és kötelessége, így a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezés eredményre nem vezethet. Álláspontja szerint a katonai tanács a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket helyesen sorolta fel, azonban eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki, ezért a büntetési célok elérése érdekében a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékének a középérték irányába mutató emelését indítványozta. Kifogásolta, hogy a katonai tanács ítéletében nem adta indokát annak, hogy miért alkalmazott a vádlottal szemben a szabadságvesztés végrehajtási fokozatánál eggyel enyhébb fokozatot. Kifejtette továbbá, hogy azzal, hogy az elsőfokú bíróság a vádlottat nem tartotta érdemesnek arra, hogy bírósági

mentesítésben részesítse, a szolgálatban történő megtartása csak miniszteri döntéssel történhet. Álláspontja szerint a vádlott cselekményének tárgyi súlyára és jellegére figyelemmel méltatlanná vált katonai rendfokozat viselésére és további rendőri szolgálat ellátására, ezért vele szemben lefokozás katonai büntetés kiszabását indítványozta.

[4] A védő is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy védence terhére bűncselekmény nem róható, mert nem állapítható meg, hogy a 13/2012. (VII. 30.) ORFK utasítás 10. pontja szerint szemlebizottság-vezetői minősége fennállt volna. Akkor látott volna el ilyen feladatot, ha a rendőrkapitányság vezetője a szemlebizottság összeállításakor erre kijelöli, vagy munkaköri leírásában erre felhatalmazták volna. Kifejtette továbbá, hogy az első fokon eljáró bíróság helytelenül következtetett arra, hogy a vádlott tanácsolta tanú7-nek és társainak, hogy tagadják le az élő fák kivágását. A tanúvallomásokból legfeljebb az a következtetés vonható le, hogy a vádlott azt tanácsolta, hogy az élő fák kivágását tagadják. A fenn nem álló tény tagadása pedig különbözik a fennálló tény letagadásától. Ez a körülmény a tényállás részbeni felderítetlenségét és hiányos ítéleti tényállás megállapítását eredményezte. Utalt továbbá arra, hogy a három elkövető közül a lopási alapcselekmény tekintetében csak egyikük bűnössége került megállapításra, és hogy a mezőőrök általi tettenérés nem fakivágásra, csupán szabálysértési értékre elkövetett lopást követő elvitelre vonatkozott.

[5] A védő külön beadványában előterjesztette a Szegedi Regionális Nyomozó Ügyészség fellebbezésére, valamint a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakra vonatkozó észrevételeit. Ezen beadványában utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás egyrészt hiányos, másrészt felderítetlen, továbbá az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. A megalapozatlanság tekintetében visszautalt az elsőfokú ítélet elleni fellebbezés indokolásában kifejtettekre. Kifogásolta az ügyészi fellebbezés írásbeli indokolásának, valamint a másodfokú ügyészség átiratának a büntetéskiszabási körülményekre vonatkozó részét. Így utalt arra, hogy az 56. Büntető kollégiumi vélemény nem nevesíti súlyosító körülményként a megbánás hiányát. Álláspontja szerint nem értékelhető súlyosító körülményként az sem, hogy a vádlott cselekménye széles körben ismertté vált, mert erre vonatkozóan adatok nem állnak rendelkezésre. Utalt arra, hogy a bűnpártolás relatív tárgyi súlyát ténylegesen az alapcselekmény súlya határozza meg. Ennek megfelelően a vádlotti cselekmény csekély súlyúnak tekinthető. Álláspontja szerint ezért a büntetés súlyosítása sem indokolt, és helyesen került meghatározásra enyhítő rendelkezés alkalmazásával a szabadságvesztés végrehajtási fokozata. Álláspontja szerint téves az a főügyészségi álláspont, hogy ezen rendelkezés alkalmazásához különös méltánylást érdemlő körülmény megállapítására lenne szükség. Utalt továbbá arra, hogy védence tekintetében az előzetes mentesítésre való érdemtelenység nem állapítható meg, továbbá nem indokolt vele szemben lefokozás katonai büntetés alkalmazása.

[6] A vádlott a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál szintén előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását. Ebben indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az ítélet részbeni megalapozatlanságát küszöbölje ki, ennek során az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés, illetve a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást

állapítson meg, és mentse fel a vád alól. Kérte, hogy az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során – a helyes tényállás érdekében felvett bizonyítás, az ügyiratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján – az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket állapítson meg a másodfokú bíróság, és az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően, a vádlott javára értékelje. Indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az ítéletet a helyesbített, kiegészített, illetve az eltérően megállapított tényállás alapján bírálja felül és hozzon felmentő ítéletet. Beadványában alternatív indítványt is előterjesztett annyiban, hogy a Fővárosi Ítéltábla enyhébb büntetést szabjon ki és előzetesen mentesítse őt a büntetett előlélethez fűződő hátrányok alól. Beadványában igen részletesen foglalkozott mindazon bizonyítékokkal, amelyek az eljárás során felmerültek, és amelyeket az elsőfokú bíróság ítéletében értékelte. Saját értékelő tevékenysége során az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetésre jutott. Másodlagos indítványa kapcsán utalt arra, hogy jelenleg 50 éves, 25 éve teljesít rendőri szolgálatot, melynek során mindvégig jó minősítést kapott a munkájára. Előadta továbbá, hogy nem élnek jó anyagi körülmények között, mert a felesége keveset keres és jelzálogot kell fizetniük. Egy fiatalember eltartásáról, valamint egy idős súlyos beteg hozzátartozó gondozásáról is gondoskodniuk kell.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője perbeszédében a fellebbezést és a másodfokú ügyészi átiratban foglaltakat fenntartotta. Utalt arra, hogy az a körülmény, hogy a vádlott szolgálatának elnevezése az, hogy migrációval összefüggésben elrendelt fokozott közterületi jelenlét, nem jelenti azt, hogy a kapott szolgálati feladatot ne kellett volna elvégezni. Bűnügyi technikus is ment vele a helyszínre tehát a helyszíni szemlét is le lehetett volna folytatni. Utalt arra, hogy nem csak a kapitányságvezető jelölheti ki a szemlebizottság vezetőjét, hiszen akkor munkaidőn kívül helyszíni szemlét nem is lehetne elvégezni. A másodfokon eljáró katonai ügyész álláspontja szerint a jogi minősítés szempontjából három bűncselekmény kerülhet szóba, a hivatali bűnpártolás, a hivatali visszaélés és a szolgálatban kötelességszegés. Álláspontja szerint a bűnpártolás azzal együtt is megállapítható a vádlott terhére, hogy nem az elkövetőkkel szembeni szimpátia vezette, hanem ténylegesen le akarta rázni magáról a munkát. Utalt továbbá arra, hogy ha az elsőfokú bíróság nem látta érdemesnek vádlottat arra, hogy előzetes mentesítésben részesítse, akkor őt le kell fokozni.

[8] A védő a tárgyaláson megtartott perbeszédében a fellebbezés írásbeli indokolásában, valamint az ügyészi fellebbezés és a másodfokú ügyészi átiratban írtakkal kapcsolatban kifejtett észrevételeit fenntartotta. Utalt arra, hogy a védenec terhére rótt bűncselekmény csak egyenes szándékkal követhető el, ilyen szándék azonban nem merült fel az ügyben. Az alternatív bűncselekményi minősítések kapcsán kifejtette, hogy a szolgálatban kötelességszegés tekintetében az őrszolgálat szóba sem kerülhet, egyéb szolgálat szabályainak megszegése csak akkor, ha azok nem általános, hanem a szolgálatra vonatkozó általános feladatok. Utalt továbbá arra, hogy a szolgálatban kötelességszegés 4. fordulata szerinti elkövetésnek azonos súlyúnak kell lenni a másik hárommal, mert csak akkor állapítható meg a szolgálatra vonatkozó rendelkezés súlyos megszegése. Elsődlegesen felmentésre, másodsorban enyhítésre, védenec előzetes mentesítésben részesítésére tett indítványt.

[9] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ezért a másodfokú

felülbírálat kiterjed az ítélet megalapozottságára, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseire, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására.

[10] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács eljárása során megsértette a Be. 445. § (2) bekezdés g) pontjában írt rendelkezést, mert a 2021. június 23-i napról készült tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmazza az ítélet szóbeli indokolásának leírását, csupán utal arra, hogy a katonai bíró a szóbeli indokolásban mire tért ki. Megállapítható ugyanakkor az is, hogy az elsőfokú bíróság ezzel nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, hiszen utalt arra is, hogy a váddal egyező tényállást és jogi minősítést állapított meg a vádiratban megjelölt tanúk vallomásai alapján. Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalás során az egyéb eljárási szabályokat betartotta, a vádlottal és a tanúkkal szemben törvényes kioktatásokat, figyelmeztetéseket alkalmazott, az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt módon tette a bizonyítás anyagává. Az eljárás résztvevői eljárási szabálysértésre nem is hivatkoztak. Ügyviteli mulasztás azonban, hogy az ítélet bekezdéseit az elsőfokú bíróság nem számozta be.

[11] A felmentésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés nem alapos.

[12] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékok értékelését elvégezte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

[13] A vádlott mind a nyomozás során tett írásbeli vallomásában, valamint a tárgyalási szakban tett vallomásában tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezése szerint szabályszerűen végezte a feladatait, a helyszínre küldést követően fakivágására utaló nyomokat nem látott, erről kollégái sem számoltak be. Elszámoltatás során tanú7 is azt állította, hogy nem vágta ki fát, csupán fát daraboltak fel. Nem hívta fel arra sem tanú7t sem a társait, hogy védekezésük során valótlán körülményre hivatkozzanak.

[14] Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor a tényállást a vádlott tagadó tartalmú vallomásával szemben tanú6 rendőr főtörzsőrmester, tanú1 volt rendőr zászlós, név3 volt rendőr főhadnagy, tanú3 rendőr főtörzsőrmester és tanú4 rendőr zászlós tanúk, valamint a lopási alapügy érintettjei, tanú7, tanú8 és tanú9 tanúk vallomásai, a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok, így különösen okirati bizonyítékok és fényképfelvételek alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldal harmadik bekezdésétől a 6. oldal végéig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. A felsorolt tanúk mindegyikének vallomása a vádlottra nézve terhelő tartalmú volt, vagy ilyen tartalmú részleteket tartalmazott. Helytállóan hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a falopás útján megvalósult bűncselekmény elkövetője önmagát is

bűncselekmény elkövetésével terhelte, amikor a vádlottra nézve terhelő tartalmú nyilatkozatot tett. Utalt továbbá arra, hogy tanú7 az ellene lopás bűncselekmény miatt indult alapügyben az önmagára és a vádlottra nézve terhelő vallomását megismételte.

[15] Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács ítélete nem adatokkal alátámasztottan tartalmazta azt, hogy a vádbeli időben a vádlott milyen szolgálatot látott el. Az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás azt tartalmazza, hogy a vádlott 2018. december 3. napján 15 órától 24 óráig forró nyomos készenléti, ügyeleti szolgálatot látott el. Ez egy következtetés volt az elsőfokú bíróság részéről, mivel a szolgálatra vonatkozó iratok nem kerültek beszerzésre. Ennek tisztázása érdekében a másodfokú bíróság tárgyalásra tért át, melynek keretében a törvényes figyelmeztetést követően röviden kihallgatta a vádlottat és ismertette a vádlott szolgálatára vonatkozó iratokat. A másodfokú katonai tanács a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a felvett bizonyítás útján a tényállásnak a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja szerinti iratellenességét, a részbeni megalapozatlanságát kiküszöbölve megállapította, hogy „A vádlott 2018. december 3. napján 15 órától 23 óráig vezénylés alapján túlszolgálat keretében az illegális migrációval összefüggésben elrendelt fokozott közterületi jelenlétet biztosító szolgálatot látott el, melynek keretében felderítő nyomozó feladatokkal került megbízásra.” A második bekezdést az ítéltábla annyiban egészíti ki, hogy „A vádlott előjárójától utasítást kapott arra, hogy a helyszínen jelenjen meg és ott a szükséges intézkedést tegye meg.” A másodfokú bíróság az ítéleti tényállás ötödik bekezdését annyiban pontosítja, hogy „A vádlott magatartásával a 13/2012. (VII. 30.) ORFK utasítás 1/C., 3/a., b., c., 6/A., 8., 10/b., c., d., h. és k. pontjai, valamint az Rtv. 13. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat szegte meg.” Ezen túlmenően az ítéltábla katonai tanácsa az ugyanezen bekezdés utolsó mondatát mellőzi, mert a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján nem az volt megállapítható, hogy a vádlott a büntetőeljárás sikerének meghíúsítására törekedett, hanem az a körülmény, amelyet az elsőfokú katonai tanács ítélete 6. oldal utolsó előtti bekezdése utolsó mondatában rögzített, hogy „A vádlott egyszerűen akarta lezárni az ügyet.” A bírói gyakorlatban általánosan elfogadott a Kúria által kifejtett azon álláspont, hogy az ítélet indokolásában kifejtett, de a tényállásra vonatkozó megállapítások a tényállás részét képezik. A hivatkozott megállapítással a másodfokú bíróság a tényállás ötödik bekezdését kiegészítette. A másodfokú katonai tanács a vádlott személyi körülményeit a vádlott nyilatkozata alapján annyiban egészítette ki, hogy „Nem élnek jó anyagi körülmények között, építési kölcsönt törlesztenek és egy idős, beteg hozzátartozójukat eltartják.”

[16] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak. A másodfokú bíróság az ítélet tényállásában észlelt megalapozatlanságot kiküszöbölte. Az elsőfokú bíróság által rögzített, a másodfokú bíróság által helyesbített és kiegészített tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. §(1) és (2) bekezdéseiben írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlottnak és védőjének a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás átmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[17] A katonai tanács az irányadó tényállás alapján okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, tévedett azonban a cselekmény jogi minősítését illetően.

[18] A védő és a fellebbviteli főügyész képviselője is utaltak arra, hogy a jogi minősítés megállapítása kapcsán három bűncselekmény konkurálhat egymással, így a vádlott terhére megállapított bűnpártolás, a szolgálatban kötelességszegés, valamint a hivatali visszaélés.

[19] A Btk. 282. § (1) bekezdésében írt bűnpártolást az követi el, aki anélkül, hogy a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt megegyezett volna, a) segítséget nyújt ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elől meneküljön, b) a büntetőeljárás sikerét megghiúsítani törekszik, vagy c) közreműködik a bűncselekményből származó előny biztosításában. A három elkövetési magatartás közül a jelen ügyben megállapított cselekmény célzatos, az csak egyenes szándékkal követhető el. Annak vizsgálata során azonban, hogy a vádlottnál a cselekmény megvalósítása idején a büntetőeljárás megghiúsításának célzata fennállt-e, jelentőséget nyert, hogy az elsőfokú bíróság által is megállapítottan egyszerűen az volt a célja, hogy fejezze be az ügyet, minél kevesebb helyszíni munkával. Esetében tehát nem állt fenn az a célzat, hogy tanúval és társaival szemben a büntetőeljárást megghiúsítsa, hogy nekik kedvezzen. Cselekményének lényege éppen az volt, hogy a szolgálati feladatából adódó, saját, nehéz körülmények között elvégzendő aprólékos tevékenységét megússza. Hasonló következtetésre jutott a Legfelsőbb Bíróság BH1982.230 számon közzétett döntésében. Esetőleges szándéka fennállhatott a büntetőeljárás megghiúsítására, egyenes szándéka azonban a tényállásban rögzített tények alapján nem állapítható meg.

[20] A vádlott magatartásával a szolgálatban kötelességszegés büntettének tényállási elemeit valósította meg. A Btk. 438. § (1) bekezdésében írt kötelesség szolgálatban vétségét az követi el, aki ör-, ügyeleti vagy egyéb készenléti szolgálatban – az adott szolgálatra vonatkozó szolgálati intézkedés rendelkezéseit megszegve – elalszik, vagy a szolgálat ideje alatt szesziesített, illetve kábítószerrel vagy kábítószernek nem minősülő kábító hatású anyagot vagy szert fogyaszt, rendeltetési helyét elhagyja, vagy a szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezést más módon súlyosan megszegi. A vádlott által kifejtett elkövetési magatartás, mely szerint a szemlét nem folytatta le, azonos értékű a másik három elkövetési magatartással, hiszen azok a lényege éppen szolgálati feladat teljesítésének ellehetetlenülése, a szolgálati feladat megghiúsulása. A vádlott a magatartásával a 4. fordulat szerinti elkövetési magatartást fejtette ki, tehát a szolgálat ellátására vonatkozó rendelkezést más módon súlyosan megszegte. Súlyos megszegésnek az minősül, ha ez az elkövetési magatartás súlyában azonos az előző három elkövetési magatartással, tehát az elalvással, szesziesítéssel vagy kábítószer-fogyasztással, vagy a rendeltetési hely elhagyásával. Az elsőfokú bíróság a vádlott által megszegett szabályokat az ítélet tényállás részében felsorolta, azokat a másodfokú bíróság pontosította. Nem kétséges, hogy a vádlott elkövette a szolgálatban kötelességszegést, mert azzal, hogy a szolgálati feladatként jelentkező helyszíni szemlét nem folytatta le, a szolgálat feladat megghiúsítását eredményező magatartást fejtett ki. A vádlotti magatartás a Btk. 438. § (2) bekezdés a) pontja szerint a jelentős hátrány veszélyével járt. A

kialakult katonai bírósági gyakorlat szerint ilyen jelentős hátrány, ha a vádlotti magatartás annak veszélyével jár, hogy egy elkövető mentesül a büntetőjogi felelősségrevonás alól.

[21] A másodfokú bírósági eljárás keretében beszerzett szolgálati okmányok alapján nem kétséges, hogy a vádlott szolgálatot teljesített, arra vezényelték, és a feladataival kapcsolatban eligazítást kapott. A vádlott eltérő elnevezéssel, túlszolgálat keretében, de a feladatokat illetően a bünyügyi készenléti szolgálathoz tartozó tevékenységet kellett, hogy ellásson. A vádlott maga is úgy nyilatkozott, hogy utasítás alapján jogosult volt szemlebizottság vezetőjeként a helyszíni szemlét lefolytatni.

[22] Ezért a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét megváltoztatta és a vádlott bűncselekményét a Btk. 438. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő szolgálatban kötelességzegés büntetnének minősítette.

[23] A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés nem, azonban az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés alapos.

[24] A Fővárosi Törvényszék ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, azonban a jogi minősítés megváltozására figyelemmel a vádlott terhére megállapított bűncselekmény alacsonyabb büntetési tétele miatt indokolt volt a kiszabott büntetés enyhítése. A közel 25 éve, a szolgálatát jó szinten teljesítő vádlottal szemben a szolgálati bűncselekmény megállapítása mellett indokolt volt a Btk. 33. § (4) bekezdésében írt rendelkezés alkalmazásával szabadságvesztés büntetés helyett pénzbüntetést kiszabni. A másodfokú bíróság a vádlottal szemben 200 napi tétel, napitételenként 2000 forint pénzbüntetést szabott ki a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdései alkalmazásával. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a pénzbüntetés napi tételeinek száma tükrözi a vádlott cselekményének tárgyi súlyát, míg a napi tétel összege igazodik a vádlott személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyaihoz.

[25] A vádlott jelenleg nagykorú gyermeke eltartásához hozzájárul, illetve idős, beteg hozzátartozója eltartásáról gondoskodik, ezért a másodfokú bíróság a 400.000 forint pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletekben történő megfizetést engedélyezett a Btk. 50. § (4) bekezdésében írtak alapján. Az ítéltábla katonai tanácsa a pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetére a Btk. 51. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a szabadságvesztésre történő átváltoztatásra.

[26] terhelt1 címzetes rendőr őrnagy magatartásával súlyos katonai bűncselekményt követett el és az általános és egyéni visszatartás szempontjainak érvényesítése érdekében a másodfokú bíróság a Btk. 140. § (1) bekezdése és (1a) bekezdése alapján 1 évre a soron következő fizetési fokozatba előresorolásra előírt várakozási idő meghosszabbítására is ítélte.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottal szemben a fenti büntetések szolgálják megfelelően a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[27] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezése törvényes, ezért azt a másodfokú bíróság helybenhagyta.

[28] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a vádlottat kötelezte a másodfokú eljárásban kirendelt védő díjaként felmerült 36.000 forint bűnügyi költség megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

[29] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésen alapszik.

Budapest, 2021. december 10.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.12/2021/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.30/2021/35. számú ítéletében foglalt változtatással 2021. december 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2021. december 10.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.

a tanács elnöke